

PROGRAMMABEGROTING 2009

10.1 – 10.4 Meer duurzame uitstroom naar werk etc.

- De Cliëntenraad dringt er al jaren op aan bij re-integratie nadrukkelijk te streven naar een langere termijn dan zes maanden, maar stuit telkens op weerstand van ambtenaren, college en gemeenteraad. Ook door de grote nadruk op prestatie-indicatoren en streefcijfers, en minder op mensen, is te veel beleid op de korte termijn gericht en wordt er te weinig in mensen en hun duurzame re-integratie geïnvesteerd. Aan monitoren na drie jaar heeft voorlopig niemand iets. Wel vinden allerlei kunstgrepen plaats om het bestand kunstmatig omlaag te brengen en de streefcijfers (tijdelijk) gehaald kunnen worden. Hierdoor wordt het werkdeel ingezet voor verloning en gesubsidieerd werk en te weinig voor arbeidsmarktgerichte scholing en duurzame re-integratie. Scholing moet overigens meer kunnen zijn dan het laagste niveau, de startkwalificatie. Te vaak horen wij dat scholing door de gemeente wordt afgewezen en dat mensen in een doorgaans zinloos en perspectiefloos traject of tijdelijke (gesubsidieerd) baan terechtkomen.
- Een volledige en zinvolle benutting van het werkdeel zou geen probleem hoeven te zijn als er maar voldoende in scholing en werkelijk duurzame re-integratie werd geïnvesteerd. Dan hoeven er ook geen brainstormsessies te worden gehouden.
- De Cliëntenraad vindt de nadruk op maatwerk en 'de klant centraal', waarvan melding wordt gemaakt, volkomen ongeloofwaardig zolang vrijwel iedereen (inclusief ouderen en mensen met gezondheidsproblemen) naar het voor veel mensen volkomen overbodige 'Werkatelier' wordt gestuurd, want daarbij is geen enkele sprake van maatwerk. Het kost wel heel veel geld, geld dat beter besteed zou kunnen worden aan echt maatwerk en zinvolle scholing.
- Met baantjes van 'maximaal 20 uur betaald werk' schiet niemand iets op en ontstaat er een leger werkende armen die van de gemeente afhankelijk zullen blijven. De 'opstapbaan' zou nuttig kunnen zijn, mits die in een reguliere arbeidsovereenkomst resulteert. De 'sleutelbaan' is zinloos, want die is tijdelijk en per definitie voor mensen zonder kansen op de arbeidsmarkt. Na afloop van de termijn is er dus terugkeer in de uitkering en zijn mensen een illusie armer.
- De Cliëntenraad is tegen regionale afspraken zolang Cliëntenraad en Gemeenteraad hierbij *de facto* buitenspel worden gezet en voor voldongen feiten komen te staan.
- In het algemeen kan worden gezegd dat de nadruk te veel op de aanbodkant (werkzoekenden) ligt en te weinig op de vraagkant (werkgevers). Dit komt mede doordat Leiden ervoor heeft gekozen om het leggen van contacten met werkgevers over heeft te laten aan re-integratiebedrijven. Dit zijn doorgaans filialen van grote landelijke bureaus zonder eigen netwerk in stad en regio.
- Het grote verloop onder case-managers en ander personeel alsmede onvervulde of tijdelijk bezette vacatures zijn niet bevorderlijk voor een goede uitvoering.

10.7 – 10.10 Financiële voorzieningen

- Een snelle afhandeling van de aanvraag van een uitkering kan alleen maar worden toegejuicht. De gemeente zal dan echter geen onnodige barrières moeten opwerpen door aanvragers voortdurend om aanvullende informatie te vragen. Ook komt het voor dat medewerkers iemand mondeling meedelen dat hij geen recht op een uitkering heeft en hem een aanvraagformulier weigeren. Dergelijk personeel beslist daar niet over en iedereen heeft het recht om een uitkering aan te vragen. De toekenning of weigering vindt plaats in de vorm van een beschikking.
- 'Risicogestuurde controle' is risicovol en kan leiden tot stigmatisering en het plaatsen van onschuldigen in de verdachtenbank, alleen omdat het individu wordt beoordeeld op grond van (vermeende) groepskenmerken.

- Het project voor 55-plussers kan nauwelijks een project worden genoemd. Mensen worden opgeroepen voor een gesprek en vervolgens eventueel doorverwezen naar een re-integratiebureau of andere instelling, iets wat conform het vigerende beleid toch al moet gebeuren.

- Wat betreft de 'verhoogde inkomsten uit terugvordering en verhaal' kan worden voldaan met het enigszins respectloze cliché dat het moeilijk veren plukken is van een kale kip. Anders gezegd, men kan zich afvragen of inspanningen en opbrengst wel in een gunstige verhouding tot elkaar staan.

10.11 – 10.12 Minimabeleid

- De Cliëntenraad is in het algemeen geen voorstander van ondersteuning in natura. Het is te bevoogdend. Een uitzondering hierop vormt de gemeentelijke bijdrage aan de (aanvullende) ziektekostenverzekering. Beleid voor gezinnen met kinderen is uiteraard positief, maar raad en college mogen niet vergeten dat er een zeer grote groep alleenstaanden is. Naar hen gaat de aandacht doorgaans niet uit.

10.13-10.16 Schuldhulpverlening

- De Cliëntenraad SoZA heeft over de voortdurende problemen bij de Stadsbank mede namens de Cliëntenraad van 'De Binnenvest' een brief aan het college geschreven (13 oktober j.l.; zie pag. 2 van bijlage 2). Zelfs een ontvangstbevestiging hebben wij nog niet ontvangen.

Het verbaast de Cliëntenraad SoZA dat de Stadsbank wel geld had om gemeentebreed eenmalig een dure krant te verspreiden, maar dat de wachttijden lang als altijd zijn en de dienstverlening onder de maat blijft.

Cliëntenraad SoZA Leiden